
Bár sütött a nap, a hőmérséklet már kezdte jelezni, hogy igenis beléptünk novemberbe. Közeledik egy újabb tél, egy újabb zord, farkasordító évszak, amit át fogok aludni. Valahol jól esik, hogy én magam nem, csak kérgem érzi majd a jeges havat, ami a földet fogja belepni. A hideg Északi-szél miatt gyengéden lengedeztek az ágaim, néhol megtépázott leveleim feladják hosszás munkájukat, és a szél hátán kapaszkodva repülnek messze, hogy valahol, valamikor leérkezzenek a zöld, puha pázsittal borított talajra, esetlegesen gondot okozva majd a telek tulajdonosának. Visszagondolok, mennyivel jobb lehetne megélni az újjászületést egy erdőben, mint egy régi, kopottas falú kórház hátsó kertjében, magányosan, csupán néhány piperkőc rózsas társaságában.

Túl magányos itt. Valamikor, évekkel ezelőtt még egy gyönyörű erdőben éltem. Egy mókus által elásott makkból születtem. Rengeteg hozzám hasonló fa között boldogan tengettem a napjaim. Nem volt semmi gondom. Csak hallgattam a madarak csicsergését, a bogarak zümmögését, és néztem ahogy az erdei állatok kergetőznek. Harmóniában éltünk. Csodálatos volt. De aztán egyik nap az erdőnk nyugalma megzavarta egy tucat ember. Fialat csemete voltam még, mikor érkeztek. Kiválasztottak párat közülünk, akiket kiástak gyökerestől, zsákokba tettek, felraktak a platóskocsikra és elvittek. Mindannyian meg voltunk rémülve. Elképzelni sem tudtuk, hogy elvigyenek, kiszakítsanak a megszokott közegünkből. Végül engem a kórház udvarába ültettek. Akkor sem volt a legjobb állapotban. A falakról potyogott a vakolat, a kerítések ki voltak dőlve, néhol egyáltalán nem is volt, így a vadállatok -egyébként a mai napig is- ki be járkalhattak, amikor kedvük tartotta.

Apró meztelen lábak csattogása hallatszott a kavicsos járdán, majd elhalkult, amint tulajdonosuk a fűre lépett. Nem kellett megszólalnia, tudtam, hogy ki az. Hosszú gesztenyebarna hájába belekapott a szellő, ahogy kórházi, zöld kis hálóingjébe is, ám nem érdekelt, csak futott és futott amíg elém nem ért. Gyönyörű zöld szemével felnézett rám, de innen is láttam, hogy sírt. Könnyáztatta tekintete lyukat égetett törzsembe, szinte könyörgött nekem. Apró körmeit belevészte kérgembe, ahogy feljebb és feljebb mászott, mígnem elért egy vastagabb ágamhoz, ami gond nélkül megtartotta vékony, törékeny valóját. Alice 3 éve került be a kórházba leukémiával. Akkor hatéves volt. Már az itt töltött első napján kiszökött, lombom rejtekében talált búvóhelyet a világ elől. Azóta az állapota súlyosbodott, mégis minden héten legalább egyszer kiszökik, hogy elrejtőzhessen leveles ágaim nyújtotta kis kuckójában.

-Az emberek gonoszok – szólalt meg megtört hangján, hátát törzsemnek támasztva, térdeit felhúzza és átkarolva.

-Miért mondd ezt Hercegnő? – Kérdezem tőle, szorosabban köré tekerve ágaimat, nehogy leessen. Sóhajt egyet és letöröl egy könnycseppet. Annyira ártatlan, hogy az már gyönyörű.

-Dr. Kim szerint egy hetem sincs. Hallottam ahogy anyának mondta. Hazudott! Azt mondta, meg fogok gyógyulni, most pedig még több gyógyszert akar adni, amikor nem is fogok felépülni! -Szipogott.

Sejtettem, hogy egyszer eljön ez a nap. Bevallom, tartottam tőle. Bár nem mondom ki, de rettegek, hogy elveszítem. Túl sok időt töltöttünk együtt, s most mégsem merülhetek el az ön-sajnálásban. Erősnek kell lennem, hogy megnyugtassam remegő, kétségbeesett lényét.

-Félek- suttogta meggyötört, sírástól rekedtes hangján. -Félek a haláltól.

-Mindenki fél. -mondtam neki hallkan. -Nincs ember a Földön, aki ne rettegne az elmúlás gondolatától. Talán, mert ismeretlen számunkra. Nem tudjuk, mi vár ránk, miután végleg lehunyjuk a szemünket. Lehet, hogy egy végtelen fekete úr, ami elnyel, lehet, hogy egy szebb, egy jobb világ. Egyedül lebegve a semmi közepén a csendben? Senki sem figyel az árnyra, ahogy fekete szárnyain besuhanva kezébe veszi a halott testet, hogy magával vigye az örök feketeség keserű mámorába. A fekete olyan, mint a végtelen üresség. Csendes, de nem az ijesztő fajta. Az ember kettesben lehet a gondolataival. Ha lehunyod a szemed, ugyanúgy feketeség vesz körbe. Senki sem tudja, milyen lehet. De a halál ugyanolyan természetes, mint itt bármi. Természetes, akár a szellő, vagy hogy repkednek a méhek. Ez is a körforgás része. Ami megszületik, az egyszer meghal. Én is meg fogok. Talán nem most, talán nem így. De eljön az idő, amikor viszont fogjuk látni egymást. Egy élet akkor szűnik meg, ha végzett a számára elrendelt feladattal. Lehet a te utad itt véget ér, de hamarosan újra itt leszel majd, egy új feladattal. Egy új lehetőséggel, hogy a saját kis ösvényedet kitaposd. Találkozni fogsz másokkal, keresztezni fogjátok egymás útját, és lehet, együtt haladtok utána tovább. Majd, ha valamelyikőtök feladata véget ér leváltok, majd egy másik úton folytatjátok másvalakivel. Ijesztőnek hangzik. Mégsem kell, hogy félj tőle. Az alak szertefoszlik, ahogy a homályos látás tisztulna, de a mélyről jövő tiszta könnycseppek ismét vakságot okoznak. Mint a tündérek a mesékben, úgy válik porrá, és kanyarogva a széllel, libben ki a nyitott ablakon. Nehéz lehet hártahagyni azokat, akiket szeretsz, de nekik is ugyanolyan nehéz ez Hercegnő. Ne félj. Legyél az a bátor kislány, akinek megismertelek. Nézz szembe vele bátran, sokkal jobb lesz, mikor elérkezik az idő. S amikor majd menned kell, menj mosolyogva, hogy példát mutass azoknak, akik még ebben a világban vannak, hogy ők se féljenek. Segíts nekik azzal, hogy így fogod a kezüket és terelgeted őket. Hiszen attól, hogy a földi burkod elporlad még élni fogsz. Továbbra is ott leszel a szívükben, és az enyémben is. Tudod, a néma zokogás és levegő utáni kapkodás megnehezíti a tisztán gondolkodást, de ilyenkor nem is lehet tisztán gondolkodni. Tudod, mint minden télen én most is

aludni fogok. Olyan lesz, mintha meghaltam volna, de tavasszal majd felébredek, és várni fogok rád, hogy ismét meglátogass Hercegnő. Hiszen tudom, hogy el fogsz jönni. Lehet nem Aliceként. De akkor is az én kis Hercegnőm maradsz, és addig fogok várni rád, ameddig kell.

-Köszönöm -szólt lágy, halk hangján, mire elmosolyodtam. Éreztem és láttam, ahogy leveleim gyengéd cirógatása alatt ellazul, majd egyre lassabban lélegezve lehunyta szemeit, mintha csak rövid álomba merülne.

Mindenki elhallgatott. Még a szél is megállt; talán épp azért, hogy tanúja lehessen édes Hercegnőm utolsó pihegéseinek, amint egy boldog álom szélén állva lép át a másvilágba, itt hagyva ezt a könnyörtelen, ám gyönyörű világot. Csend. Csend van. A kerti rózsák is megszakítják szokásos trécselésüket. Érzem magamon szomorú tekintetüket. Melankolikus némaságba burkolóztott a kicsi kert, vele együtt pedig a kórház is pár percre.

-Aludj szépen kis Hercegnőm! -suttogom neki, s bár a virágokon kívül most már senki sem érti szavaim, hiszek benne, hogy odafentről hallja. Meleg szellő csapja meg törzsem, érzem benne az Ő jelenlétét, mintha csak egy utolsó ölelés lenne, amit bánatosan, búcsúzásképp adott nekem.

Bevallom, sosem gondoltam, hogy ilyen hamar búcsút kell intenem imádott barátomtól. Míg felnőtt korba értem, rengeteg dolgot át kellett élnem, sokszor éreztem azt, mintha egyesével tördelnék le az ágaimat, vagy nyúznák le róluk kergemet. Mégis ez jobban fájt mindennél. Kezdek belefáradni, hogy minden fájdalmas emlék egy-egy hasadékként hat a kergemen. Hiába akarom elfeledni, fáj, kínoz, mint a pokol vagy a kandalló tüze. Lassan, fájdalmasan emészt fel, hogy végül elszenesedett maradványimat felkapja a szél és messze vigye, velük pedig emlékeimet is. Talán jobb lenne Alice-szel tartanom a túlvilágra, kívülről néznom a földiek életét, hátrahagyva az összes érzelmet és fájdalmat, ami kicsit is emberivé tesz. De nem mehetek. Megígértem Neki, hogy itt fogom várni. Talán ez is a sorsom. Újra és újra átélni ezt a körforgást és menedéket nyújtani az elveszett tudatoknak. Itt állni és elmélkedni, amíg csak az öregség le nem győz. Talán az én feladatom az, hogy az ilyen porcelán lelkeket, mint amilyen Ő is volt, terelgessem és segítsek nekik az életnek nevezett hosszú, kegyetlen, de csodálatos játékban.

Ágaimmal szorosan fogom törékeny testét, megóvva mindentől, ami árthatna neki, miközben én is lehunyom a szemem, és átadom magam az újjászületési folyamatom édes fájdalomának, bízva benne, hogy mikor tavasszal felébredek, könnyebb lesz elviselni a jelenleg felémészto fájdalmat, amit Ő elvesztése okozott. Tavasszal új külsővel, új eséllyel... és talán új étellel.